

ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ: ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ

ਹੱਥਕੁਕ ਦੀਆਂ ਦੇ ਤਖ਼ਤੀਆਂ

Jeff Pippenger

2012-10-13

ਇੱਕ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ ਦਾ ਬਚਨ

ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਹੱਥਕੁਕ ਦੀਆਂ ਦੇ ਫੱਟੀਆਂ ਦੇ ਲਿਪਾਂਤਰ ਨੂੰ ਸਾਡੀ ਵੈਬਸਾਈਟ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਬੋਲੀ ਹੋਈ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਉਸ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਧ ਦੁਸ਼ਕਰ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਕੋਈ ਉਹ ਵੇਲੇ ਸਮਝ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭ ਪੜ੍ਹਾਅਾਂ ਨਾਲ ਪਰਿਚਿਤ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇੱਕ ਮੌਖਿਕ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਨੂੰ ਲਿਖਤੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਉਸ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਆਖਿਰਕਾਰ ਵੈਬਸਾਈਟ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਤ ਅਨਿਵਾਰੀਆਂ ਜਟਿਲਤਾਵਾਂ ਵੀ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਪਚਾਣਵੇਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਦੀ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਤਿਲੇਖ-ਸੰਪਾਦਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੜ੍ਹਾਅ ਦਾ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਨੂੰ ਵੀ ਲੰਘਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਇਹ 1989 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਾਡੇ ਮੌਜੂਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਤੱਕ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕ੍ਰਮਵੱਧੀ ਵਿਕਾਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ।

ਲਗਭਗ ਪੰਦਰਾਂ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸੱਚਾਈਆਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਸਮਝ ਦੇ ਬਾਲ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਸਨ। ਉਹਨਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਆਗਮਨ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਮੈਂ ਇਹ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਦੂਜਾ ਦੂਤ ਤਦ ਆਇਆ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੇ ਮਿਲਰ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤੇ, ਅਤੇ ਇਹ 1843 ਦੇ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ। ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਨੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਇੱਕ ਅਜਿਹੀ ਗਿਣਤੀ ਉੱਤੇ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਉਹ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਕਿ 1843 ਦੇ ਵਰ੍ਹੇ 22 ਮਾਰਚ, 1843 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਅਤੇ 22 ਮਾਰਚ, 1844 ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਹੋਏ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਸੋਚਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਤਿੰਨ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਦੋ ਪਵਿੱਤਰ ਚਾਰਟਾਂ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ, 1843 ਦੇ ਵਰ੍ਹੇ ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਵਰ੍ਹਾ 22 ਮਾਰਚ, 1844 ਨੂੰ ਖਤਮ ਹੋਇਆ। ਉਹ ਦੋ ਬਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਸੀ।

ਦਾਨੀਏਲ ਬਾਰੂ ਦੀਆਂ 1335 ਦਿਨਾਂ ਵਾਲੀਆਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ, ਲੇਵੀਆਂ ਛੱਬੀ ਦੇ "ਸੱਤ ਸਮਿਆਂ" ਦੇ 2520 ਸਾਲ, ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ ਅੱਠ ਦੇ 2300 ਦਿਨ—ਇਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਰ ਨੇ ਮਾਰਚ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸਮਝਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੂਰੂ ਨੇ ਸੈਮੂਅਲ ਸਨੋ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣ ਲਈ ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ 1843 ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ 1844 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈਆਂ; ਪਰ ਸਨੋ ਨੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਕਾਰਾਈਤੀ ਗਿਣਤੀ ਨੂੰ ਵੀ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਸਮੇਂ ਦੀ ਲਾਗੂ-ਵਿਧੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਮਿਲਰ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਿਲਰ ਰੱਬੀਨਿਕ/ਵਿਸ਼ਵ-ਆਧਾਰਿਤ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਰਤ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜੋ ਸਾਲ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਬਸੰਤ ਤੋਂ ਬਸੰਤ ਤੱਕ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਰਦੀ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਹੱਥਕੁਕ ਦੀਆਂ ਦੇ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਪੇਸ਼ ਕਰ ਰਹੇ ਸਾਂ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸਕ ਹਕੀਕਤ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇ ਸਾਂ ਅਤੇ ਮਿਲਰ ਦੇ ਤਜਰਬੇ ਨੂੰ ਵਰਤਦੇ ਹੋਏ 22 ਮਾਰਚ, 1844 ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਦੇ ਆਗਮਨ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਜੋਂ ਨਿਸ਼ਾਨਿਤ ਕਰ ਰਹੇ ਸਾਂ। ਮੈਂ ਇਹ ਸਮਝਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ, ਕਿ ਉਸ ਦੂਤ ਦਾ ਆਗਮਨ ਉਸ ਵੇਲੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਸੀ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟਾਂ ਨੇ ਮਿਲਰ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅੰਸ਼ ਮੇਰਾ ਸੰਦਰਭ-ਬਿੰਦੂ ਸੀ।

"ਜੂਨ 1842 ਵਿੱਚ, ਸ਼੍ਰੀ ਮਿਲਰ ਨੇ ਪੋਰਟਲੈਂਡ ਦੀ ਕਾਸਕੋ ਸਟ੍ਰੀਟ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਵਿਖਿਆਨਾਂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਲੜੀ ਦਿੱਤੀ। ਮੈਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿਖਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਨੂੰ ਇੱਕ ਵੱਡਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਸਮਝਿਆ; ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਨਿਰੁਤਸਾਹਤਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤਾ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ

ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਸੀ। ਇਸ ਦੂਜੀ ਲੜੀ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਨਾਲੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਵੱਧ ਉਥਲ-ਪੁਥਲ ਪੈਦਾ ਕੀਤੀ। ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਹੀ ਛੁੱਟਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੰਥਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚਰਚਾਂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਸ਼੍ਰੀ ਮਿਲਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੰਚਾਂ ਤੋਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਨੇਕ ਪ੍ਰਵਚਨਾਂ ਨੇ ਵਿਆਖਿਆਤਾ ਦੀਆਂ ਕਥਿਤ ਉਤਾਵਲੀ ਭਰੀਆਂ ਭੁੱਲਾਂ ਨੂੰ ਬੇਨਕਾਬ ਕਰਨ ਦਾ ਯਤਨ ਕੀਤਾ; ਪਰ ਚਿੰਤਿਤ ਸਰੋਤਿਆਂ ਦੀਆਂ ਭੀੜਾਂ ਉਸ ਦੀਆਂ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਰਹੀਆਂ, ਅਤੇ ਬਹੁਤੇ ਲੋਕ ਘਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਾ ਹੋ ਸਕੇ। ਸਭਾਵਾਂ ਅਸਾਧਾਰਣ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤ ਅਤੇ ਧਿਆਨਪੂਰਵਕ ਸਨ।" Life Sketches, 27.

ਮੈਂ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਮਿਲਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਲਈ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦਾ ਬੰਦ ਹੋਣਾ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਰੱਬੀਨੀ/ਵਿਸ਼ਵ-ਆਧਾਰਿਤ ਹਿਸਾਬ ਬਾਰੇ ਮਿਲਰ ਦੀ ਸਮਝ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ 22 ਮਾਰਚ, 1844 ਨੇ 1843 ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਜੂਨ 1842 ਵਿੱਚ ਪੋਰਟਲੈਂਡ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਦਰਅਸਲ ਇੱਕ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ, ਜੋ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਇਨਕਾਰ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਅੰਤ ਵਿੱਚ 18 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1844 ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ; ਪਰ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਸਮੇਂ ਅਸੀਂ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਦੇ ਕਰਾਈਤ ਹਿਸਾਬ ਬਾਰੇ ਸਮੁਝੇਲ ਸਨੋ ਦੀ ਲਾਗੂਕਰਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਪਛਾਣਿਆ ਸੀ।

ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਕਾਪੀ-ਸੰਪਾਦਨ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਵੇਖਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜੋ ਕੁਝ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਮਾਨੋ ਉਸ ਗੱਲ ਦਾ ਖੰਡਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਸਿਖਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਹ ਕਰਦਾ ਵੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਵੀ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਕ੍ਰਮਵੱਧੀ ਆਗਮਨ ਉੱਤੇ ਇੱਕ ਜ਼ੋਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਕ੍ਰਮਵੱਧੀ ਅਨਸੀਲ ਹੋਣ ਦਾ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਵੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਸਪਸ਼ਟੀਕਰਨ-ਸੂਚਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1844 ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਮਿਲਰਾਈਟ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਜੋਂ ਸਾਡੀ ਪਛਾਣ ਅਤੇ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਸਿਖਾਈ ਗਈ ਗੱਲਾਂ ਕਾਰਨ ਠੋਕਰ ਖਾ ਬੈਠੇ ਹਨ।

"ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸੰਦੇਸ਼ 1843 ਅਤੇ 1844 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਤੀਸਰੇ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਾਂ; ਪਰੰਤੂ ਇਹ ਤਿੰਨੇ ਹੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਜੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਸੀ, ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁਣ ਵੀ ਇਹ ਅਤਿ ਆਵਸ਼ਯਕ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾਣ ਜੋ ਸੱਚਾਈ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਕਲਮ ਅਤੇ ਵਾਣੀ ਦੁਆਰਾ ਸਾਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾ ਨੂੰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਸਾਨੂੰ ਤੀਸਰੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਤੱਕ ਲੈ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਪਹਿਲੇ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਤੀਜਾ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਾਨੂੰ ਜਗਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਦੇਣੇ ਹਨ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਹੋ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਹੋਣਗੀਆਂ।" Selected Messages, book 2, 104.

ਹੱਥਕੁਕ ਦੀਆਂ ਦੇ ਤਖ਼ਤੀਆਂ 95 ਵਿੱਚੋਂ 1

ਹੱਥਕੁਕ ਦੀਆਂ ਦੇ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਪਰਿਚਯ

ਇਸ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਹੱਥਕੁਕ ਦੀਆਂ ਦੇ ਤਖ਼ਤੀਆਂ—1843 ਅਤੇ 1850 ਦੀਆਂ ਚਾਰਟਾਂ—ਨੂੰ ਇੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਅਵਧੀ ਦੌਰਾਨ ਵੇਖਾਂਗੇ। ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਇਹ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਨੂੰ ਉਸਦੇ ਸਥਾਨ ਤੇ ਰੱਖੀਏ। ਜਿਵੇਂ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀਆਂ ਦਾ ਬਹੁਤਾ ਭਾਗ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਦੁਹਰਾਈ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਜਾਣੂ ਹਨ, ਪਰ ਕਿਉਂਕਿ ਅਸੀਂ ਇੱਕ ਐਸੀ ਲੜੀ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਜਿਸਦਾ ਅਧਿਐਨ ਉਹ ਲੋਕ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਲਈ ਨਵੇਂ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੁਝ ਮੁਲਭੂਤ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕਰਨੇ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਧਿਆਨ ਉਸ ਇੱਕ ਪੱਖ ਉੱਤੇ ਕੇਂਦ੍ਰਿਤ ਕਰਾਂਗੇ ਜੋ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਆਓ Christian Experience and Teachings, ਸਫ਼ਾ 57 ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲਾ ਅਨੁਛੇਦ ਪੜ੍ਹੀਏ।

1844 ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਦੇ ਬੀਤ ਜਾਣ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਾ ਪਹਿਲਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਦਰਸ਼ਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਮੈਂ ਪੋਰਟਲੈਂਡ, ਮੇਨ ਵਿੱਚ ਮਿਸਿਜ਼ ਹੇਨਜ਼ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਈ ਹੋਈ ਸੀ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਿਆਰੀ ਭੈਣ ਸੀ, ਜਿਸ ਦਾ

ਦਿਲ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਨਾਲ ਜੁੜਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਪੰਜ ਜਣੀਆਂ, ਸਾਰੀਆਂ ਇਸਤਰੀਆਂ, ਪਰਿਵਾਰਕ ਵੇਦੀ ਅੱਗੇ ਚੁੱਪਚਾਪ ਘੁੱਟਣੇ ਟੇਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਾਂ। ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਾਂ, ਤਦ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਈ ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਈ ਸੀ।

ਇਹ ਪੰਜ ਇਸਤਰੀਆਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਨਾਲ ਗੂੜ੍ਹੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਸਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ। ਧਿਆਨਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਭ ਇਸਤਰੀਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਕਲੀਸਿਆ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਪੰਜ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੰਜ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਕੁਆਰੀਆਂ ਵਜੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਨਿਰੀਖਣ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਜਾਪਿਆ ਕਿ ਮੈਂ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨਾਲ ਘਿਰੀ ਹੋਈ ਹਾਂ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਤੋਂ ਹੋਰ ਉੱਚੀ ਅਤੇ ਹੋਰ ਉੱਚੀ ਉੱਠ ਰਹੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਐਡਵੈਂਟ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਲਈ ਮੁੜੀ, ਪਰ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੱਭ ਨਾ ਸਕੀ, ਤਾਂ ਇੱਕ ਆਵਾਜ਼ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਹਾ, "ਫਿਰ ਵੇਖੋ ਅਤੇ ਥੋੜ੍ਹਾ ਹੋਰ ਉੱਚਾ ਵੇਖੋ।" ਇਸ ਉੱਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉੱਪਰ ਉਠਾਈਆਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸਿੱਧਾ ਅਤੇ ਤੰਗ ਰਾਹ ਵੇਖਿਆ, ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਉੱਚਾ ਉਠਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਸ ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਐਡਵੈਂਟ ਲੋਕ ਉਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲ ਯਾਤਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਜੋ ਰਾਹ ਦੇ ਦੂਰਲੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਸੀ। ਰਾਹ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਮਈ ਜੋਤ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਹੋਈ ਸੀ, ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਦੂਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਇਹ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਸੀ। ਇਹ ਜੋਤ ਸਾਰੇ ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਚਮਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਲਈ ਚਾਨਣ ਦਿੰਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਠੋਕਰ ਨਾ ਖਾਣ। ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਟਿਕਾਈ ਰੱਖਦੇ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਅੱਗੇ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੁਰੱਖਿਅਤ ਰਹਿੰਦੇ। ਪਰ ਜਲਦੀ ਹੀ ਕੁਝ ਥੱਕ ਗਏ ਅਤੇ ਕਹਿਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਸ਼ਹਿਰ ਬਹੁਤ ਦੂਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਮੀਦ ਕਰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਚੁੱਕੇ ਹੋਣਗੇ। ਤਦ ਯਿਸੂ ਆਪਣਾ ਮਹਿਮਾਮਈ ਸੱਜਾ ਬਾਂਹ ਉੱਪਰ ਕਰਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹੁੰਸਲਾ ਦਿੰਦਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਬਾਂਹ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਜੋਤ ਨਿਕਲਦੀ ਸੀ ਜੋ ਐਡਵੈਂਟ ਜਥੇ ਉੱਤੇ ਲਹਿਰਾਉਂਦੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ "ਹਲੇਲੂਯਾਹ!" ਪੁਕਾਰ ਉੱਠਦੇ ਸਨ। ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਅਵਿਵੇਕ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਵਾਲੀ ਜੋਤ ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਦੂਰ ਤੱਕ ਲੈ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਦੀ ਜੋਤ ਬੁੱਝ ਗਈ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪੈਰ ਪੂਰਨ ਹਨੇਰੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਠੋਕਰ ਖਾ ਗਏ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਾਨੇ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇਹਾਂ ਦੀ ਨਿਗਾਹ ਖੋ ਬੈਠੇ, ਅਤੇ ਰਾਹ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗ ਕੇ ਹੇਠਲੇ ਅੰਧਕਾਰਮਈ ਅਤੇ ਦੁਸ਼ਟ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾ ਪਏ।

ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ

ਇਸ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਵਿੱਚ, ਕੁਝ ਬਿੰਦੂ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਸੀਂ ਦਸੰਬਰ 1844 ਵਿੱਚ ਹੋਈ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟਾਂ ਦੀ ਲੇ ਹੈਮਪਟਨ ਕਾਨਫਰੰਸ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਸ ਕਾਨਫਰੰਸ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਨੇ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਦੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇੱਥੇ ਤਰਕ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ, ਭਾਵੇਂ ਸਾਡੇ ਸਭ ਲਈ ਹੈ, ਤਦਾਪਿ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਲਈ ਸੀ।

ਉਸੇ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ, ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਦੇ ਚਾਨਣ—ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ—ਦਾ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਵੱਸਦੇ ਦੁਸ਼ਟ ਸੰਸਾਰ ਵੱਲ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪੈਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣਦਾ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੀ ਪੜਤਾਲ ਕਰਾਂਗੇ। ਇਤਿਹਾਸਕ ਸਬੂਤ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਸਾਰੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ; ਇਹ ਗੱਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਜਾਣਕਾਰੀ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਦਿਖਾਵਾਂਗੇ ਕਿ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝ ਸੀ ਕਿ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਕੀ ਸੀ। ਮਿਲਰ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾਨੀਏਲ 8:14 ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਵਾਕਯ 14:6-9 ਦਾ ਨਿਆਂ-ਘੜੀ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਉਸ ਨੇ 1830 ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਰ੍ਹਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨਾ ਆਰੰਭ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਸੀ, 'ਵੇਖੋ, ਦੂਲਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ,' ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਯਿਸੂ ਦੂਲੇ ਵਜੋਂ ਸੰਸਾਰ ਕੋਲ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਵੱਡੇ ਹਿੱਸੇ ਦੌਰਾਨ, ਉਹ ਮੰਨਦੇ ਰਹੇ ਕਿ ਉਹ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਸਮਝਦੇ ਸਨ ਕਿ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦਾ ਨਾਅਰਾ ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਵਰਣਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ। ਤਥਾਪਿ, 1844 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਤੱਕ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਅਤੇ ਸਹੀ ਸਮਝ ਉਭਰ ਕੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਈ: ਅੱਧੀ ਰਾਤ

ਦਾ ਨਾਅਰਾ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਚਲਹਿਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਦਿਨ ਆਵੇਗਾ। ਉਹੀ ਅਸਲ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦਾ ਨਾਅਰਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮਿਲਰ ਨੇ ਦਸੰਬਰ 1844 ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਨਾਅਰੇ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਉਹ 1844 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੀ ਇਸ ਸਥਿਤੀ ਵੱਲ ਮੁੜ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਕੇਵਲ 1830 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਤੋਂ ਚੱਲਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਆਮ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੀ ਸੀ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਨਾਅਰੇ ਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਨਿਰਣਾਇਕ ਹੈ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ 2520 ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਜਿਵੇਂ ਮਿਲਰਾਈਟ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਨਾਅਰੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ। ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਨਾਅਰੇ ਨੂੰ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਜਿਵੇਂ ਮਿਲਰਾਈਟ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਦੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਹੇਠਾਂਲੇ ਦੁਸ਼ਟ ਸੰਸਾਰ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਰਾਹ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹੋ।

ਇਸ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ, ਅਸੀਂ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਦਰਸਾਈਆਂ ਕੁਝ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅੱਜ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਤੌਰ ਤੇ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸੈਵੰਥ-ਡੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸਿਆ ਦਾ ਬਾਈਬਲਿਕਲ ਰਿਸਰਚ ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਅਤੇ ਬਹੁਤੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਧਰਮ-ਵਿਦ 2520 ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅੱਗੇ ਵਧਦਿਆਂ ਅਸੀਂ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲਕ ਤੌਰ ਤੇ ਸੰਬੰਧਨ ਕਰਾਂਗੇ, ਪਰ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਅਸੀਂ ਇਹ ਵਿਖਾਵਾਂਗੇ ਕਿ ਐਲਨ ਵਾਈਟ 2520 ਦਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਅਤੇ ਬਹੁਤੇ ਧਰਮ-ਵਿਦ "ਡੇਲੀ" ਬਾਰੇ ਪਾਇਓਨੀਅਰ ਸਮਝ ਨੂੰ ਵੀ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਵਿਖਾਵਾਂਗੇ ਕਿ "ਡੇਲੀ" ਨੂੰ ਮੁਰਤੀਪੂਜਾ ਮੰਨਣ ਵਾਲੀ ਪਾਇਓਨੀਅਰ ਸਮਝ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇੰਸਟੀਚਿਊਟ ਤੁਰਹੀਆਂ—ਪੰਜਵੀਂ ਅਤੇ ਛੇਵੀਂ ਤੁਰਹੀਆਂ—ਬਾਰੇ ਪਾਇਓਨੀਅਰ ਸਮਝ ਨੂੰ ਵੀ ਸਰਵਜਨਕ ਤੌਰ ਤੇ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਵਿਖਾਉਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗੇ ਕਿ ਤੁਰਹੀਆਂ ਬਾਰੇ ਪਾਇਓਨੀਅਰ ਸਮਝ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਅੱਜ, ਅਧਿਕਾਂਸ਼ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ 1290 ਅਤੇ 1335 ਬਾਰੇ ਵਧ ਤੋਂ ਵਧ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੀ ਹਨ। 1335 ਬਾਰੇ ਅਗੂਆਂ ਦੀ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, 22 ਮਾਰਚ, 1844 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਵਿਲੰਬ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਬਾਈਬਲੀ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦਾ। ਵਿਲੰਬ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਕੋਈ ਵੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਪੁਕਾਰ ਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦਾ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਪੁਕਾਰ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾ, ਮਨੁੱਖ ਹੇਠਾਂਲੇ ਦੁਸ਼ਟ ਸੰਸਾਰ ਵੱਲ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਾਰਗ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੱਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਚਾਰਟ ਉੱਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਦੀ ਸਪਸ਼ਟ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਵਾਂਗੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚੋਂ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਿਤ ਕਰਾਂਗੇ। ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ, ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਵੇਖਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਪੁਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸ ਨੇ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ।

ਮਿੱਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਆਗਮਨ

ਅਸੀਂ ਉਰਿਆਹ ਸਮਿੱਥ ਦੀ ਪੁਸਤਕ *Thoughts on Daniel and Revelation*, ਪੰਨਾ 521, ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਜੋ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ 1798 ਦਾ ਉਲੇਖ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਉਰਿਆਹ ਸਮਿੱਥ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, 'ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 10 ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਕਾਲਕ੍ਰਮਕਤਾ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਹੋਰ ਵੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੂਤ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 14 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਨਾਲ ਇੱਕੋ ਹੀ ਹੈ।' ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 10 ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਲੈ ਕੇ ਸੁਰਗ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦਾ ਹੈ। ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾਨੀਏਲ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਹੈ। ਅਧਿਆਇ ਦਸ ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ, ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਉਹ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਖਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਮਿੱਠੀ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਪੇਟ ਵਿੱਚ ਕੋੜੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਯੂਹੰਨਾ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਦਾਨੀਏਲ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਿੱਠਾ ਹੈ ਪਰ ਕੋੜੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੱਕ ਲੈ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਗਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 10 ਦਾ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 14 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ—ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਇੱਕੋ ਹੀ ਦੂਤ ਹਨ।

ਅਸੀਂ ਅਕਸਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਉਲੇਖਿਤ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੂਤਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਲਗਾਉਂਦੇ, ਪਰ ਸਾਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 10 ਦਾ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤ ਉਹੀ ਦੂਤ ਵੀ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 14 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਕੰਮ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਕੇ ਮੱਧਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਨੂੰ ਸਿੱਧ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ: 'ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਡਰੋ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ

ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਦਾਨੀਏਲ 8:14 ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੂਤ ਸੰਪੰਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੰਮ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਖਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਾਉਂਦੇ ਹਨ।

ਉਰਿਆਹ ਸਮਿਥ ਵੱਲ ਮੁੜਦੇ ਹੋਏ: 'ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 10 ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੀ ਕਾਲਕ੍ਰਮਿਕਤਾ ਇਸ ਤੱਥ ਨਾਲ ਹੋਰ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੂਤ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 14 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਨਾਲ ਇਕੋ ਹੀ ਹੈ।' ਉਹ ਸਮਝਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਹੜੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਜੋੜਦੀਆਂ ਹਨ: ਦੋਹਾਂ ਕੋਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੈ, ਦੋਹਾਂ ਆਪਣੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਉੱਚੀ ਆਵਾਜ਼ ਨਾਲ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਦੋਹਾਂ ਸ਼੍ਰਿਸ਼ਟੀਕਰਤਾ ਸੰਬੰਧੀ ਮਿਲਦੀ-ਜੁਲਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਰਤਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਦੋਹਾਂ ਸਮੇਂ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ—ਇੱਕ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ, ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਇਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦਾ ਘੜਾ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 14:6 ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਤੋਂ ਇਸ ਪਾਸੇ ਸਥਿਤ ਹੈ।

ਯੂਰਿਆਹ ਸਮਿਥ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ 1798 ਹੈ, ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 14 ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਲਿਖਦਾ ਹੈ, "ਪਰ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 14:6 ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਤੋਂ ਇਸ ਪਾਸੇ ਸਥਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਘੜੀ ਆ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦੀ ਲਾਗੂਤਾ ਆਖਰੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਵਿੱਚ ਹੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਘੜੀ ਆ ਪਹੁੰਚਣ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਲੂਥਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਹਿਕਾਰੀਆਂ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ। ਪੌਲੁਸ ਨੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਿਆਂ ਬਾਰੇ ਤਰਕ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਅਨਿਰਧਾਰਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਭਵਿੱਖ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ, ਅਤੇ ਲੂਥਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਤਿੰਨ ਸੌ ਸਾਲ ਦੂਰ ਰੱਖਿਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਪੌਲੁਸ ਕਲੀਸਿਆ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਤੋਂ ਚੇਤਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਘੜੀ ਆ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ, ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮਾਂ ਨਾ ਆ ਜਾਵੇ।" 2 ਥੱਸਲੁਨੀਕੀਆਂ 2:1-3 ਵਿੱਚ ਪੌਲੁਸ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦਾ ਦਿਨ ਨੇੜੇ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦ ਤੱਕ ਪਹਿਲਾਂ ਧਰਮ-ਤਿਆਗ ਨਾ ਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਪਾਪ ਦਾ ਮਨੁੱਖ ਪ੍ਰਗਟ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਪੌਲੁਸ ਪਾਪ ਦੇ ਮਨੁੱਖ, ਛੋਟੇ ਸਿੰਗ, ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦਾ ਪਰਿਚਯ ਕਰਵਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ, ਜੋ 1260 ਸਾਲ ਤੱਕ ਜਾਰੀ ਰਹੀ ਅਤੇ 1798 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ, ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦੀ ਓਟ ਪਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

1798 ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਨੇੜੇ ਹੋਣ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜੇ ਰੋਕ ਸੀ, ਉਹ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈ। ਅੰਤ ਦਾ ਸਮਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਤੋਂ ਮੋਹਰ ਹਟਾ ਲਈ ਗਈ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 14 ਦਾ ਦੂਤ ਅੱਗੇ ਨਿਕਲਿਆ ਹੈ। ਉਰਿਆਹ ਸਮਿਥ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਚਾਹੋ," ਤਾਂ 1798 ਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। 1798 ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 14 ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦੂਤ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ—ਇਹ ਪਾਇਨੀਅਰ ਸਮਝ ਹੈ। ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 14 ਦਾ ਦੂਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਘੜੀ ਆ ਪਹੁੰਚੀ ਹੈ, ਇਸ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਆਇਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਸਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦਾ ਦੂਤ ਸਮੁੰਦਰ ਅਤੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋ ਕੇ ਇਹ ਸਹੁੰ ਖਾਂਦਾ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਹੁਣ ਸਮਾਂ ਹੋਰ ਨਾ ਰਹੇ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇੱਕੋ ਪਹਿਚਾਣ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੈ। ਜਿਹੜੇ ਸਾਰੇ ਤਰਕ ਇੱਕ ਨੂੰ ਥਾਪਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਦੂਜੇ ਲਈ ਵੀ ਉਤਨੇ ਹੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਪੀੜ੍ਹੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਰਹੀ ਹੈ। ਆਗਮਨ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਕਰਕੇ 1840 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਅਤੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਪੂਰਤੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ।

ਸਮਿਥ 1840 ਅਤੇ 1844 ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 14 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ 1798 ਵਿੱਚ ਆਉਣ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਹ 1840 ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਆਗਮਨ ਦੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ 1840 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਰਨ ਪੂਰਤੀ ਆਰੰਭ ਹੋਈ। ਦੂਤ ਦੀ ਉਹ ਸਥਿਤੀ ਕਿ ਇੱਕ ਪੈਰ ਸਮੁੰਦਰ ਉੱਤੇ ਅਤੇ ਇੱਕ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਵਿਸਤਾਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਸੰਦੇਸ਼ ਸਮੁੰਦਰ ਪਾਰ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਵਿਭਿੰਨ ਕੌਮਾਂ ਤੱਕ ਫੈਲੇਗਾ, ਅਤੇ ਆਗਮਨ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਵਾਸਤਵ ਵਿੱਚ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਹਰ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਕੇਂਦਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚੀ ਸੀ। 1840 ਤੋਂ, ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਹਰ ਮਿਸ਼ਨ ਸਟੇਸ਼ਨ ਤੱਕ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਤਦ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਜਦੋਂ ਓਟੋਮਨ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਪਤਨ ਨਾਲ ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸਾਲ-ਦਿਨ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਹੋਈ। ਇਸ ਵੇਲੇ ਅਸੀਂ ਵਿਸਥਾਰਿਕ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਜੁੜ ਰਹੇ, ਸਗੋਂ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੀ ਗਤੀਵਿਧੀ ਲਈ ਪਿਛੋਕੜ ਤਿਆਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ।

ਮੁੱਖ ਇਤਿਹਾਸਕ ਘਟਨਾਵਾਂ: 1833 ਅਤੇ ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਡਿੱਗਣਾ

1833 ਵਿੱਚ ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਡਿੱਗਣਾ ਵਾਪਰਿਆ। ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਨੇ *The Great Controversy*, ਸਫ਼ਾ 333 ਵਿੱਚ ਟਿੱਪਣੀ ਕੀਤੀ ਹੈ: '1833 ਵਿੱਚ, ਮਿੱਲਰ ਦੁਆਰਾ ਮਸੀਹ ਦੇ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਦੇ ਪ੍ਰਮਾਣਾਂ ਨੂੰ ਸਰਵਜਨਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਬਾਅਦ, ਉਹਨਾਂ ਨਿਸ਼ਾਨੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਖ਼ਰੀ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਈ ਜੋ ਉਧਾਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਦੇ ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਵਜੋਂ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ: "ਤਾਰੇ ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਡਿੱਗਣਗੇ।" ਮੱਤੀ 24:29। ਅਤੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵੇਖੇ ਜੋ ਪਰਮੇਸੁਰ ਦੇ ਦਿਨ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਨ, ਐਲਾਨ ਕੀਤਾ: "ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਤਾਰੇ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਡਿੱਗ ਪਏ, ਜਿਵੇਂ ਅੰਜੀਰ ਦਾ ਰੁੱਖ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਪ੍ਰਚੰਡ ਹਵਾ ਨਾਲ ਹਿਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਆਪਣੀਆਂ ਕੱਚੀਆਂ ਅੰਜੀਰਾਂ ਝਾੜ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।" ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 6:13। ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਇਕ ਅਦਭੁੱਤ ਅਤੇ ਗਹਿਰੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਪੂਰਤੀ 13 ਨਵੰਬਰ, 1833 ਦੀ ਮਹਾਨ ਉਲਕਾ-ਵਰਖਾ ਵਿੱਚ ਹੋਈ।'

ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਣਨ ਕਰਦੀ ਹੈ: '1833 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਸ਼ਨੀਵਾਰ ਨੂੰ ਨਾਸ਼ਤੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਡੈਸਕ ਉੱਤੇ ਕਿਸੇ ਬਿੰਦੂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਲਈ ਬੈਠਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਮੈਂ ਬਾਹਰ ਕੰਮ ਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਉੱਠਿਆ, ਇਹ ਗੱਲ ਪਹਿਲਾਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਜ਼ੋਰ ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਮਨ ਉੱਤੇ ਆਈ, "ਜਾ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਸੁਣਾ।" ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਇੰਨਾ ਅਚਾਨਕ ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਤਾਕਤ ਨਾਲ ਆਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਇਆ ਮੁੜ ਆਪਣੀ ਕੁਰਸੀ ਉੱਤੇ ਢਹਿ ਬੈਠਿਆ, "ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ।" "ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ?" ਜਿਵੇਂ ਜਵਾਬ ਆਇਆ ਹੋਵੇ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੇਰੇ ਸਾਰੇ ਬਹਾਨੇ, ਮੇਰੀ ਅਸਮਰੱਥਤਾ ਦੀ ਭਾਵਨਾ, ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆ ਗਈ; ਪਰ ਮੇਰੀ ਵਿਆਕੁਲਤਾ ਇੰਨੀ ਵੱਧ ਗਈ ਕਿ ਮੈਂ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਰਾਹ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾ ਕੇ ਸੰਸਾਰ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣਾ ਕਰਤੱਬ ਨਿਭਾਵਾਂਗਾ। "ਰਾਹ ਖੋਲ੍ਹਣ ਨਾਲ ਤੇਰਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ?" ਜਿਵੇਂ ਇਹ ਗੱਲ ਮੇਰੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਆਈ। ਤਾਂ ਮੈਂ ਕਿਹਾ, ਜੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਥਾਂ ਤੇ ਸਰਵਜਨਕ ਤੌਰ ਤੇ ਬੋਲਣ ਲਈ ਸੱਦਾ ਮਿਲੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਾਂਗਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਉਣ ਬਾਰੇ ਕੀ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਮੇਰਾ ਸਾਰਾ ਬੋਝ ਲਹਿ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਉੱਤੇ ਅਨੰਦਿਤ ਹੋਇਆ ਕਿ ਸੰਭਵ ਹੈ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਵੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਕਦੇ ਐਸਾ ਸੱਦਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਸੀ, ਮੇਰੀਆਂ ਕਸੌਟੀਆਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸੇਵਾ-ਖੇਤਰ ਲਈ ਸੱਦੇ ਜਾਣ ਦੀ ਬਹੁਤ ਥੋੜ੍ਹੀ ਆਸ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਅੱਧਾ ਘੰਟਾ ਬਾਅਦ, ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਕਮਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦਾ, ਡ੍ਰੈਸਡਨ ਦੇ ਸ਼੍ਰੀ ਗਿਲਫੋਰਡ ਦਾ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਿਵਾਸ ਤੋਂ ਲਗਭਗ ਸੇਲ੍ਹਾਂ ਮੀਲ ਦੂਰ ਸੀ, ਅੰਦਰ ਆਇਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਘਰ ਚਲਾਂ, ਇਹ ਸਮਝਦਿਆਂ ਕਿ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਕਿਸੇ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਮਾਮਲੇ ਬਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ਮਿਲਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹੋਣ। ਮੈਂ ਉਸ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕੀ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਚਾਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ ਕਿ ਮੈਂ ਆ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਉਣ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਾਂ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਉੱਤੇ ਕ੍ਰੋਧਿਤ ਹੋਇਆ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਗ਼ਾਵਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਿਰਣੇ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਜਾਵਾਂਗਾ। ਮੈਂ ਉਸ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਵਿਆਕੁਲਤਾ ਵਿੱਚ ਨੇੜੇ ਹੀ ਇੱਕ ਬਾਗੀਚੇ ਵਿੱਚ ਚਲਾ ਗਿਆ। ਫਿਰ ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਘੰਟੇ ਤੱਕ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਇਸ ਯਤਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਵਾਅਦੇ ਤੋਂ ਛੁਡਵਾ ਲਵਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਨਾ ਮਿਲੀ। ਮੇਰੀ ਅੰਤਰਆਤਮਾ ਉੱਤੇ ਇਹ ਗੱਲ ਦਬਾਈ ਗਈ, "ਕੀ ਤੂੰ ਪਰਮੇਸੁਰ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕਰੇਂਗਾ ਅਤੇ ਇੰਨੀ ਜਲਦੀ ਉਸ ਨੂੰ ਤੇੜ ਦੇਵੇਂਗਾ?" ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਅਤਿਅਧਿਕ ਪਾਪਮਈਤਾ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧੀਨ ਕਰ ਲਿਆ। ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਆਗਿਆਕਾਰ ਹੋ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭੂ ਨਾਲ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸੰਭਾਲੇ ਰੱਖੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂਗਾ, ਉਸ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਿਰਪਾ ਅਤੇ ਸਮਰੱਥਾ ਦੇਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਉਹ ਸਭ ਕੁਝ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਾਂ ਜੋ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਮੰਗੇ। ਮੈਂ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਅਜੇ ਵੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦਿਆਂ ਲੱਭਿਆ। ਉਹ ਦੁਪਹਿਰ ਦੇ ਭੋਜਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਤੱਕ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਡ੍ਰੈਸਡਨ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਗਿਆ।' ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 1833 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰ ਨੇ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਰਵਜਨਕ ਤੌਰ ਤੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਦਸੰਬਰ 1833 ਵਿੱਚ, ਤਾਰਿਆਂ ਦੇ ਡਿੱਗਣ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਜੋੜ ਦਿੱਤੀ।

1840: ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਅਤੇ ਓਟੋਮਨ ਸਾਮਰਾਜ

1840 ਵਿੱਚ, ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਇਕ ਅਦਭੁੱਤ ਪੂਰਤੀ ਬਾਰੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਅੰਸ਼ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਅਕਸਰ ਵਿਵਾਦਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਕੁਝ ਲੋਕ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਯੂਰਿਆ ਸਮਿਥ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ

The Great Controversy ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਦਲੀਲਾਂ ਨਿਰਾਧਾਰ ਹਨ। ਉਹ 1840 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਬਾਰੇ ਬੋਲ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤਾਰਿਆਂ ਦਾ ਡਿੱਗਣਾ ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਦਾ ਦਿਨ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਉਹ ਲਿਖਦੀ ਹੈ, '1840 ਦੇ ਸਾਲ ਵਿੱਚ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਇਕ ਹੋਰ ਅਦਭੁਤ ਪੂਰਤੀ ਨੇ ਵਿਸ਼ਾਲ ਰੁਚੀ ਨੂੰ ਜਗਾਇਆ।'

ਉਹ ਬਾਈਬਲੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਕੇਵਲ ਜੋਸਿਆਹ ਲਿਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਕਿਸੇ ਮਨੁੱਖੀ ਅਗਾਹੀ ਵੱਲ ਨਹੀਂ। ਇਸ ਤੋਂ ਦੋ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ, ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਗੂ ਸੇਵਕ ਜੋਸਿਆਹ ਲਿਚ ਨੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ 9 ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਵਰਣ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਓਟੋਮਨ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਪਤਨ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਦੀਆਂ ਗਿਣਤੀਆਂ ਅਨੁਸਾਰ, ਇਹ ਸ਼ਕਤੀ 11 ਅਗਸਤ, 1840 ਨੂੰ ਢਾਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਸੀ। ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਮੇਂ ਤੇ, ਤੁਰਕੀ ਨੇ ਆਪਣੇ ਰਾਜਦੂਤਾਂ ਰਾਹੀਂ ਯੂਰਪ ਦੀਆਂ ਮਿੱਤਰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਸੀਹੀ ਰਾਜਦੂਤਾਂ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਹੇਠ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਘਟਨਾ ਨੇ ਉਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਨੂੰ ਬਿਲਕੁਲ ਪੂਰਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਗੱਲ ਪ੍ਰਸਿੱਧ ਹੋਈ, ਤਾਂ ਅਨੇਕਾਂ ਲੋਕ ਮਿਲਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਬਾਰੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਗਏ, ਅਤੇ ਐਡਵੈਂਟ ਅੰਦੋਲਨ ਨੂੰ ਅਦਭੁਤ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਮਿਲੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਵਿਅਕਤੀ ਮਿਲਰ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਜੁੜ ਗਏ, ਅਤੇ 1840 ਤੋਂ 1844 ਤੱਕ ਇਹ ਕੰਮ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਫੈਲਦਾ ਗਿਆ।

ਉਰਿਆਹ ਸਮਿਥ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 14 ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦੂਤ 1798 ਵਿੱਚ ਆਇਆ, ਪਰ ਉਹੀ ਦੂਤ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 10 ਦਾ ਦੂਤ ਵੀ ਹੈ। ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 10 ਵਿੱਚ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੂਤ ਦੇ ਹੱਥ ਵਿੱਚੋਂ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਲਏ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾ ਲਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਮਿੱਠੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਸਾਲ-ਦਿਨ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸਮਾਨੀ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਪਤਨ ਦੀ ਦੋ ਸਾਲ ਤੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 11 ਅਗਸਤ 1840 ਨੂੰ ਮਿਲਰਾਈਟ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਿੱਠਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਟਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਠੀਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਹੋਈ, ਤਦੋਂ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼, ਜਿਸ ਦਾ ਉਹ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਮਿੱਠਾ ਹੋ ਗਿਆ।

11 ਅਗਸਤ 1840 ਨੂੰ, ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਵਿੱਚ ਮਿੱਠਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਦੂਤ ਦੇ ਹੱਥੋਂ, ਜੋ ਉਤਰਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਛੋਟੀ ਪੁਸਤਕ ਲਏ। ਦੂਤ 11 ਅਗਸਤ 1840 ਨੂੰ ਉਤਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 10 ਦਾ ਇਹ ਦੂਤ ਉਹੀ ਹੈ ਜੋ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 14 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸਮਾਨ ਹੈ। ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 14 ਦਾ ਦੂਤ 1798 ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ 1840 ਵਿੱਚ ਸਮਰਥਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਲਨ ਵ੍ਹਾਈਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਟਨਾ ਜਾਣੀ ਗਈ, ਤਾਂ ਭੀੜਾਂ ਮਿੱਲਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੀ ਸਹੀਤਾ ਬਾਰੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੋ ਗਈਆਂ। 1930 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਤੋਂ, 1919 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਕੇ ਪਰ ਖਾਸ ਤੌਰ ਤੇ 1930 ਦੇ ਦਹਾਕੇ ਵਿੱਚ, ਐਡਵੈਂਟਵਾਦ ਨੇ ਮਿੱਲਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ—ਉਹ ਨਿਯਮ, ਅਰਥਾਤ ਬਾਈਬਲ ਅਧਿਐਨ ਦੀ ਪੂਰ ਟੈਕਸਟ ਵਿਧੀ ਨੂੰ—ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।

1843 ਦਾ ਚਾਰਟ ਅਤੇ ਦੇਰੀ ਦਾ ਸਮਾਂ

ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਅਗਲਾ ਰਸਤਾ-ਚਿੰਨ੍ਹ 1843 ਦਾ ਚਾਰਟ ਹੈ, ਜੋ ਮਈ 1842 ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ, 'ਮੈਂ ਵੇਖਿਆ ਹੈ ਕਿ 1843 ਦਾ ਚਾਰਟ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਹੱਥ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ; ਕਿ ਅੰਕ ਉਹੀ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਇਸ ਉੱਤੇ ਸੀ ਅਤੇ ਕੁਝ ਅੰਕਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਭੁੱਲ ਨੂੰ ਲੁਕਾਈ ਰੱਖਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਕੋਈ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਤਦ ਤੱਕ ਨਾ ਵੇਖ ਸਕੇ ਜਦ ਤੱਕ ਉਸ ਦਾ ਹੱਥ ਹਟਾਇਆ ਨਾ ਗਿਆ।' ਇਹ ਚਾਰਟ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰਸਤਾ-ਚਿੰਨ੍ਹ ਹੈ, ਜੋ ਮਈ 1842 ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੂਨ 1842 ਵਿੱਚ, ਪੈਟੈਸਟੈਂਟ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਦੂਤ ਦੂਜਾ ਆ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ।

ਟੈਸਟਿਮੋਨੀਆਂ, ਖੰਡ ਪਹਿਲਾ, ਸਫ਼ਾ 21 ਤੋਂ: "ਜੂਨ 1842 ਵਿੱਚ, ਮਿਸਟਰ ਮਿਲਰ ਨੇ ਪੋਰਟਲੈਂਡ, ਮੇਨ ਦੀ ਕੈਸਕੋ ਸਟ੍ਰੀਟ ਚਰਚ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਲੈਕਚਰਾਂ ਦੀ ਦੂਜੀ ਲੜੀ ਦਿੱਤੀ। ਥੋੜ੍ਹੀਆਂ ਹੀ ਅਪਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ, ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮਜ਼ਹਬੀ ਸੰਪਰਦਾਵਾਂ

ਨੇ ਮਿਸਟਰ ਮਿਲਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੀਆਂ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਦੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ।" ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਸਾਨੂੰ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਮਸੀਹੀਆਂ ਵਜੋਂ ਸਾਨੂੰ ਕਾਰਣ ਤੋਂ ਪ੍ਰਭਾਵ ਤੱਕ ਤਰਕ ਕਰਨਾ ਸਿੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਕਾਰਣ ਜਿਸ ਨੇ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰਨ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ, ਇਸ ਚਾਰਟ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮਈ ਵਿੱਚ ਇਸ ਚਾਰਟ ਦਾ ਪਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਤਦੋਂ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਨੇ ਨਿਰਣੇ ਕਰ ਲਿਆ ਕਿ ਮਿਲਰਾਈਟ ਭੁਲੇਖੇ ਵਿੱਚ ਪਏ ਹੋਏ ਉਤਸ਼ਾਹੀ ਕੱਟੜਪੰਥੀ ਸਨ।

ਅਗਲੀ ਘਟਨਾ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਹੈ। *The Great Controversy*, ਸਫ਼ਾ 393 ਤੋਂ: 'ਜਿਵੇਂ ਹੀ 1842 ਵਿੱਚ, ਇਸ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇਸ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨੇ ਕਿ ਦਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਲਿਖ ਅਤੇ ਤਖ਼ਤੀਆਂ ਉੱਤੇ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰ ਦੇ, ਤਾਂ ਜੋ ਜੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ ਉਹ ਦੌੜ ਸਕੇ, ਚਾਰਲਜ਼ ਫਿਚ ਨੂੰ ਦਾਨੀਏਲ ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਚਾਰਟ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।' ਚਾਰਲਜ਼ ਫਿਚ, ਜੋ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਦੀ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਭੂ ਦੁਆਰਾ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਉਹ ਚਾਰਟ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਮਈ 1842 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਚਾਰਟ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਹੱਥਕੂਕ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਤਦਾਪਿ, ਦਰਸ਼ਨ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੱਖ ਦੇਰੀ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਨਹੀਂ ਧਿਆਨ ਕੀਤਾ। ਉਸੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਠਹਿਰਾਉ ਦਾ ਸਮਾਂ ਵੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਧਰਮਗ੍ਰੰਥ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਜਾਪਿਆ: "ਕਿਉਂਕਿ ਦਰਸ਼ਨ ਅਜੇ ਨਿਯਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੈ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬੇਲੇਗਾ ਅਤੇ ਝੂਠਾ ਨਾ ਨਿਕਲੇਗਾ; ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਠਹਿਰੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਉਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਹੀ ਆਵੇਗਾ, ਉਹ ਦੇਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਧਰਮੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਾਲ ਜੀਊਂਦਾ ਰਹੇਗਾ।" ਠਹਿਰਾਉ ਦਾ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਹੈ, ਜੋ 22 ਮਾਰਚ, 1844 ਨੂੰ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਮਿਲਰਾਈਟ 1843 ਵਿੱਚ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਸਮੇਂ ਦੀ ਬਾਈਬਲੀ ਗਿਣਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਭੂ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਨਾ ਆਇਆ, ਤਦ 22 ਮਾਰਚ, 1844 ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਆ ਪਈ। ਇਹੀ ਠਹਿਰਾਉ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ।

ਇਹ ਦੱਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ, ਹੱਥਕੂਕ 2 ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਦਾਨੀਏਲ 12 ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਾਉ ਦਾ ਸਮਾਂ ਹੈ। ਦਾਨੀਏਲ 12:11 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਜਦੋਂ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਬਲੀ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ..." ਅਗਵਾਨਾਂ ਨੇ ਸਮਝਿਆ ਕਿ 508 ਵਿੱਚ, ਜਦੋਂ ਕਲੇਵਿਸ ਨੇ ਵਿਸਿਰੋਥਾਂ ਨੂੰ ਹਰਾਇਆ, ਤਦ ਮੁਰਤੀਪੂਜਕਤਾ ਦਬਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਮੁਰਤੀਪੂਜਕਤਾ ਹਟਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪਾਪਾਈ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (ਤੀਹ ਸਾਲ ਬਾਅਦ 538 ਵਿੱਚ), ਉਥੋਂ 1290 ਦਿਨ ਹੋਣਗੇ। ਅਗਲਾ ਪਦ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹਜ਼ਾਰ ਤਿੰਨ ਸੌ ਪੈਂਤੀ ਦਿਨਾਂ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ।" 508 ਵਿੱਚ 1335 ਜੋੜਿਆਂ 1843 ਬਣਦਾ ਹੈ। "ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ 1843 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ।" 1335 ਠਹਿਰਾਉ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੋਇਆ, "ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 1843 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ।" ਜੇ ਤੁਸੀਂ "ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਬਲੀ" ਬਾਰੇ ਅਗਵਾਨਾਂ ਦੀ ਸਮਝ ਨੂੰ ਮੰਨਦੇ ਹੋ, ਜਿਵੇਂ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਮੰਨਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਪਸ਼ਟ ਹੈ।

ਹੋਰ ਵਧੇਰੇ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ, ਯਸਾਯਾਹ 30:18 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਭੂ ਉਡੀਕ ਕਰੇਗਾ।" ਇੱਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿੱਚ ਵਰ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਦੇਰੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। "ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਵਰ ਦੇਰੀ ਕਰੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਅਨੁਗ੍ਰਹ ਕਰੇ, ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਉਹ ਉੱਚਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹ ਤੁਹਾਡੇ ਉੱਤੇ ਦਇਆ ਕਰੇ, ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਭੂ ਨਿਆਂ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ। ਧੰਨ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਨ।" ਇਹ ਦਾਨੀਏਲ 12:12 ਨਾਲ ਮਿਲਦਾ ਹੈ: "ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਉਡੀਕ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ 1335 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ।" ਵਰ 22 ਮਾਰਚ, 1844 ਨੂੰ ਦੇਰੀ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਜੁੜੀ ਹੋਈ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਤੁਸੀਂ ਇੱਥੇ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹੋ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਕਿਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋ? ਹੱਥਕੂਕ 2:3 ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, "ਕਿਉਂਕਿ ਦਰਸ਼ਨ ਅਜੇ ਨਿਯਤ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੈ, ਪਰ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬੇਲੇਗਾ ਅਤੇ ਝੂਠਾ ਨਾ ਹੋਵੇਗਾ; ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਦੇਰੀ ਕਰੇ, ਉਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ।" 1335 ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਦੀ ਆਸ਼ੀਸ਼ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਪ੍ਰਭੂ ਮੱਧਰਾਤੀ ਪੁਕਾਰ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗਾ।

ਹਰ ਇੱਕ ਨੂੰ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਵਿੱਚ ਭਾਗ ਲੈਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਕੁਝ ਲੋਕ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਸ ਲਈ ਚਲੇ, ਨਾ ਕਿ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਅਨੁਭਵ ਜਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਅਧਿਐਨ ਕਰਕੇ, ਪਰ ਡਰ ਦੇ ਕਾਰਨ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਆਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਪ੍ਰਭੂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਅੰਦੋਲਨ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਉਸ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ ਹੈ ਜੋ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਲਈ ਤਿਆਰੀ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਜੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ, ਤਾਂ ਅਸੀਂ ਹੇਠਾਂ ਦੁਸ਼ਟ ਸੰਸਾਰ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਾਂ।

ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ-ਪ੍ਰਦਾਨਤਾ

Early Writings, ਸਫ਼ਾ 238 ਤੋਂ: 'ਦੂਤ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਮੈਂ ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਇੱਕ ਮਹਾਨ ਜੇਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਚਮਕਦੀ ਹੋਈ ਵੇਖੀ। ਇਸ ਜੇਤ ਦੀਆਂ ਕਿਰਨਾਂ ਸੂਰਜ ਵਾਂਗ ਉਜਲੀਆਂ ਦਿੱਸਦੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਮੈਂ ਦੂਤਾਂ ਦੀਆਂ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਜੋ ਪੁਕਾਰ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, "ਵੇਖੋ, ਦੂਲਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।" ਇਹ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਦੂਤ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣੀ ਸੀ। ਅਗਵਾਨਾਂ ਨੇ ਇਹ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ 1798 ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ, ਪਰ 1840 ਵਿੱਚ ਉਸਮਾਨੀ ਸਾਮਰਾਜ ਦੇ ਪਤਨ ਨਾਲ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਈ। ਸਾਰੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਮੇਂ ਦੇ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਆਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ 22 ਮਾਰਚ, 1844 ਨੂੰ ਆਇਆ, ਜਦੋਂ ਪ੍ਰੋਟੈਸਟੈਂਟ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਨੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਲਏ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੂਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 18 ਦਾ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਦੂਤ ਇਸ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਹਰੇਕ ਸੰਦੇਸ਼ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ।

ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਨੇ ਦੂਤ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਬਖਸ਼ੀ। ਹੌਸਲਾ ਹਾਰੇ ਹੋਏ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਜਾਗਰੂਕ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਅੱਗੇ ਪਏ ਮਹਾਨ ਕੰਮ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਦੂਤ ਭੇਜੇ ਗਏ। ਸਭ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤਿਭਾਸ਼ਾਲੀ ਮਨੁੱਖ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਪਹਿਲੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਨਹੀਂ ਸੀ; ਇਸ ਦੇ ਬਿਲਕੁਲ ਉਲਟ, ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅੰਤਿਮ ਸੀ। ਉਹ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਯੋਗ ਸੀ, ਜਦਕਿ ਸਮੁੱਚੇ ਸਨੋ ਪਹਿਲਾ ਸੀ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਕਾਰਜ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਉਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਪੁਕਾਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪ੍ਰਬਲ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਰਹੇ। ਇਤਿਹਾਸਕ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਅੰਤਿਮ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਸੀ।

The Great Controversy, 376 ਤੋਂ: ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ-ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਲਗਭਗ 50,000 ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਮਿਲਰ ਦਾ ਕੰਮ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਕਰਨ ਵੱਲ ਰੁਝਾਨ ਰੱਖਦਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਨਾਲ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ; ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਹੀ ਪਾਦਰੀਆਂ ਅਤੇ ਧਾਰਮਿਕ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਆਗਮਨ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਨਿਰਣੈ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਸ਼ੇ ਉੱਤੇ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਚਲਚਲਾਹਟ ਨੂੰ ਦਬਾਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮੰਚ ਤੋਂ ਇਸ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਬਾਰੇ ਪ੍ਰਚਾਰ ਸੁਣਨ ਜਾਂ ਸਮਾਜਿਕ ਸਭਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਆਸ ਬਾਰੇ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਖ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅੱਜ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਉਹ ਆਗੂ ਜੋ ਇਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਨੂੰ ਕਲੀਸੀਆ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਨਿੱਜੀ ਘਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਮਨ੍ਹਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇੱਥੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਵਿੱਚ ਪੁਰਵ-ਚਿਤ੍ਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਮਹਾਨ ਪਰਖ ਅਤੇ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ। ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਨਾਲ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਲਈ ਅਨਿਛੁਕ ਸਨ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਨੁਭਵ ਕੀਤਾ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਨਿਸ਼ਠਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਜਿਹੜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਗਵਾਹੀ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਉਹ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕਲੀਸੀਆ ਦੇ ਅੰਗ ਮੰਨੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪਹਿਲੀ ਸੰਬੰਧਤਾ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯੋਗ ਸਮਝਿਆ। 1844 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਲਗਭਗ 50,000 ਲੋਕ ਕਲੀਸੀਆਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ।

ਮਿਲਰ ਦੀ ਸਮਝ ਅਤੇ ਸੱਚੀ ਅੱਧੀ-ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ

ਐਲਡਰ ਡਾਮਸਟੇਗਟ ਦੀ ਪੁਸਤਕ, *Foundation of Seventh-day Adventist Message and Mission*, ਅਨੁਸਾਰ, ਮਿਲਰ ਦਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਦਾਨੀਏਲ 8:14 ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 14 ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਹੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਸੀ—‘ਵੇਖੋ, ਦੁਲਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ।’ ਉਸ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦੂਜੇ ਆਗਮਨ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਮਿਲਰ ਸਮਝਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸਾਰਾ ਇਤਿਹਾਸ ਹੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਸੀ, ਪਰ ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਕਹਿੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਇਕ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸਮੇਂ ਉੱਤੇ ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਸੀ। ਸੈਮੂਅਲ ਸਨੋ ਨੇ ਆਪਣੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ‘The True Midnight Cry’ ਰੱਖਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਮਿਲਰਾਈਟ ਸਿੱਖਿਆ ਤੋਂ ਵੱਖਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਇੱਕ ਸਧਾਰਣ ਸੰਦੇਸ਼ ਸੀ।

ਸਭ ਤੋਂ ਆਤਮਿਕ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਸੁਨੇਹਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਸਨ, ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪੁਕਾਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਬਲਵਾਨ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਭ ਤੋਂ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਆਏ। ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ, ਜਿਸ ਨੇ 1833 ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਇਸ ਕੰਮ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਗਸਤ 1844 ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਅੱਧੀ-ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਤੋਂ ਅਲੱਗ ਹੋਣ ਬਾਰੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਅੱਧੀ-ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸਮਝ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੰਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, “ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਦਿਨ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਨਹੀਂ ਰਿਹਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਸੀ ਕਿ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਦਿਨ ਅਤੇ ਘੜੀ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦਾ। ਮੇਰੇ ਸਭ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਿਰਲੇਖ-ਪੰਨੇ ਉੱਤੇ ਵੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਲਗਭਗ 1843 ਦੇ ਸਾਲ ਬਾਰੇ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਸਭ ਮੌਖਿਕ ਉਪਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਨਿਰੰਤਰ ਆਪਣੇ ਸਰੋਤਿਆਂ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ ਕਿ ਜੇ ਮੇਰੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਨਾ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸਮੇਂ-ਅਵਧੀਆਂ 1843 ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣਗੀਆਂ, ਪਰ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਅੰਤ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆ ਸਕਦਾ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰੰਤਰ ਤਿਆਰ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। 1842 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਬਹੁਤ ਹੀ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਬਿਲਕੁਲ ਉਹੀ ਸਾਲ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਉੱਤੇ ‘ਜੇ’ ਜੋੜਣ ਲਈ ਆਲੋਚਨਾ ਕੀਤੀ।” ਮਈ 1842 ਵਿੱਚ, 1843 ਦਾ ਚਾਰਟ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਮਿਲਰ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਵਿੱਚੋਂ ‘ਜੇ’ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ।

ਮਿਲਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, ‘ਜਨਤਕ ਪ੍ਰੈਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਆਗਮਨ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਦਿਨ, ਤੇਈਂ ਅਪ੍ਰੈਲ, ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਉਸ ਵਰ੍ਹੇ ਦੇ ਦਸੰਬਰ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭੁੱਲ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਿਆ, ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ 21 ਮਾਰਚ, 1843, ਅਤੇ 21 ਮਾਰਚ, 1844, ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਭੂ ਆਉਣਗੇ।’ ਮਿਲਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਦਸਵੇਂ ਦਿਨ ਬਾਰੇ ਨਤੀਜੇ ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਮੁਏਲ ਸਨੋ ਨੇ ਇਸ ਨਤੀਜੇ ਨੂੰ ਵਰਤ ਕੇ “ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ” ਦਾ ਪ੍ਰਘੋਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਕਾਫ਼ੀ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਿਲਰ ਇਸ ਬਾਰੇ ਲਿਖ ਚੁੱਕਾ ਸੀ। ਉਹੀ ਮਿਲਰ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਸ ਤਰਕ ਨੂੰ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵਰਤਿਆ, ਜਿਸਦਾ ਸਮੁਏਲ ਸਨੋ ਨੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844, ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਲਈ ਉਪਯੋਗ ਕੀਤਾ।

ਮਿਲਰ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, ‘ਸਨ 1843 ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰੈਸ ਅਤੇ ਕੁਝ ਮੰਚਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਲੋਕਾਂ ਉੱਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਭਿਆਨਕ ਨਿੰਦਾਵਾਂ ਦਾ ਢੇਰ ਲਾਇਆ ਗਿਆ। ਸਾਡੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਉੱਤੇ ਹਮਲੇ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਸਾਡੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਗਲਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ।’ ਸਮਾਂ ਬੀਤਦਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ 21 ਮਾਰਚ, 1844, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਏ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਲੰਘ ਗਿਆ। ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੇ ਹੁਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਚੱਲਣਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, 1840 ਤੋਂ, ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਅੰਦਾਜ਼ਨ ਗਿਣਤੀ 200,000 ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਵੇਲੇ ਤੱਕ ਕੇਵਲ 50,000 ਹੀ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਗਏ ਸਨ।

ਮਿਲਰ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ, “ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, 1843 ਦੇ ਪਤਝੜ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਕੁਝ ਭਰਾ ਮੰਡਲੀਆਂ ਨੂੰ ‘ਬਾਬਲ’ ਕਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ ਅਤੇ ਇਹ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਲੱਗੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਆਉਣਾ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦੀਆਂ ਦਾ ਕਰਤੱਬ ਹੈ। ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਬਹੁਤ ਦੁੱਖ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾ ਕੇਵਲ ਬਹੁਤ ਮੰਦਾ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੀ ਵਿਗਾੜ ਅਤੇ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਦੇ ਅਰਥ ਨੂੰ ਮਰੇੜਨਾ ਸਮਝਦਾ ਸੀ।” ਮਿਲਰ ਦੂਤ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸੰਘਰਸ਼ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ

ਇਸ ਕਾਰਣ ਉਸ ਲਈ ਸੱਚੇ ਮੱਧਰਾਤੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੋਰ ਵੀ ਕਠਿਨ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਹ ਰਵਾਇਤ ਫੈਲ ਗਈ, ਅਤੇ ਮੰਡਲੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੇ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਵੈਰਤਾ ਪੈਦਾ ਹੋਈ ਅਤੇ ਬਹੁਤੇ ਐਡਵੈਂਟਵਾਦੀ ਆਪਣੀਆਂ-ਆਪਣੀਆਂ ਮੰਡਲੀਆਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਗਏ।

ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਿਲਰ ਨੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਅਵਧੀ ਸੰਬੰਧੀ ਆਪਣੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਆਪਣਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ। ਉਹ 1844 ਦੀਆਂ ਗਰਮੀਆਂ ਦੌਰਾਨ, ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਚਲਹੋਤ ਤੱਕ, ਪੱਛਮ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀਆਂ ਮਿਹਨਤਾਂ ਜਾਰੀ ਰੱਖਦਾ ਰਿਹਾ। ਇਸ ਚਲਹੋਤ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਕੋਈ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਵਾਇ ਉਸ ਪੱਤਰ ਦੇ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਅਠਾਰਾਂ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਮੋਸਾਈਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਰਸਮੀ ਪਾਲਣਾਵਾਂ ਦੇ ਉਸ ਮਹੀਨੇ ਵੱਲ ਸੰਕੇਤ ਕਰਨ ਬਾਰੇ ਲਿਖਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਦਾ ਐਸਾ ਉਪਯੋਗ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਾਂ ਐਸੇ ਪ੍ਰਮਾਣ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਦੀ ਕਸੌਟੀ ਬਣਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ। 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੋਂ ਦੋ ਜਾਂ ਤਿੰਨ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ ਉਸ ਦੀ ਇਸ ਚਲਹੋਤ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸਾਂਝ ਨਹੀਂ ਸੀ। 6 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਹਾਈਮਜ਼ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਇੱਕ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਮਿਲਰ ਨੇ ਲਿਖਿਆ, 'ਮੈਂ ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਵਿੱਚ ਇਕ ਐਸੀ ਮਹਿਮਾ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦੇਖੀ... ਹੁਣ, ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਦੀ ਸਤਿਕਾਰ ਹੋਵੇ, ਮੈਂ ਧਰਮ-ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕ ਐਸੀ ਸੁੰਦਰਤਾ, ਇਕਸੁਰਤਾ, ਅਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦੇਖਦਾ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਲਈ ਮੈਂ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਸੀ ਪਰ ਅੱਜ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਸੀ। ਹੇ ਮੇਰੀ ਆਤਮਾ, ਪ੍ਰਭੂ ਦਾ ਧੰਨਵਾਦ ਕਰ। ਭਰਾ Snow, ਭਰਾ Storrs, ਅਤੇ ਹੋਰ, ਮੇਰੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਖੋਲ੍ਹਣ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਸਾਧਨਪਣ ਲਈ ਧੰਨ ਹੋਣ। ਮੈਂ ਲਗਭਗ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਹਾਂ। ਮਹਿਮਾ, ਮਹਿਮਾ, ਮਹਿਮਾ, ਮਹਿਮਾ।'

ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮਿਲਰ ਨੇ "ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ" ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਸੋਚ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਧਾਰਮਿਕ ਉਤਾਵਲਾਪਣ ਕਿਹਾ। ਡੈਮਸਟੇਗਟ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਨੋ ਨੇ "ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ" ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੀ ਆਪਣੀ ਮੂਲ ਰੂਪਰੇਖਾ ਮਿਲਰ ਦੀ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਕ੍ਰਿਤੀ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਮਾਰਚ 1844 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਸਨੋ ਦੀਆਂ ਗਣਨਾਵਾਂ ਨੇ ਐਕਸੇਟਰ ਦੇ ਕੈਂਪ-ਮੀਟਿੰਗ, 12-17 ਅਗਸਤ 1844, ਤੱਕ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਧਿਆਨ ਆਕਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ। ਉੱਥੇ, ਮਸੀਹ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਲਈ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਹੀ ਤਾਰੀਖ ਨੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਨੂੰ ਉਤੇਜਿਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਮਿਸ਼ਨਰੀ ਯਤਨ ਆਪਣੇ ਸ਼ਿਖਰ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਇਸ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਨੂੰ "ਸੱਤਵੇਂ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਚਲਹੋਤ" ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਜਾਣਿਆ ਜਾਣ ਲੱਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਿਲਰਾਈਟ ਆਗੂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਸੰਦੇਹੀ ਸਨ, ਪਰ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਕੁਝ ਹਫ਼ਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਇਸ ਚਲਹੋਤ ਨਾਲ ਜੁੜ ਗਏ ਅਤੇ ਸਨੋ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਛਪਣ ਅਤੇ ਸਮਰਥਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ।

ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਬਾਅਦਲੇ ਪਰਿਣਾਮ

ਐਲਨ ਟ੍ਰਾਈਟ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਦਰਸ਼ਨ-ਅਨੁਭੂਤੀ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਸੁਰਗ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਇੱਕ ਰਾਹ ਉੱਤੇ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਿੱਛੇ ਇੱਕ ਰੋਸ਼ਨੀ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ "ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ" ਕਿਹਾ ਗਿਆ। ਸੈਮੂਅਲ ਸਨੋ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੰਦੇਸ਼ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ। ਮਈ 1842 ਵਿੱਚ, 300 ਉਪਦੇਸ਼ਕਾਂ ਲਈ 300 ਚਾਰਟ ਛਪੇ ਸਨ। 22 ਮਾਰਚ 1844 ਤੱਕ, ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਚਾਰਟ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਲੋਕ ਇਸ ਅੰਦੋਲਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਗਏ। ਜੋ ਬਚੇ ਰਹੇ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਸੀ। ਐਕਸੇਟਰ ਕੈਂਪ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ, ਸਨੋ ਨੇ ਦਿਖਾਇਆ ਕਿ ਪ੍ਰਭੂ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਨੂੰ, ਪ੍ਰਾਯਸ਼ਚਿੱਤ ਦੇ ਦਿਨ, ਆਵੇਗਾ। ਇਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ।

ਜੇਸਫ਼ ਬੇਟਸ ਨੇ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਕਿ ਐਕਸੇਟਰ ਕੈਂਪ-ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਰੇਲਗੱਡੀ ਦੇ ਡੱਬਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਲੰਘ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੇ ਆਵਾਜ਼ਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਜੋ ਮੁੜ ਮੁੜ ਕਹਿ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, 'ਵੇਖੋ, ਦੂਲਾ ਆਉਂਦਾ ਹੈ!' ਇਹ ਅੰਦੋਲਨ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸੰਯੁਕਤ ਰਾਜ ਅਮਰੀਕਾ ਵਿੱਚ ਫੈਲ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਦਾ ਅੰਤ 22 ਅਕਤੂਬਰ 1844 ਨੂੰ ਹੋਈ ਮਹਾਨ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ।

ਡੈਮਸਟੇਗਟ ਦਸੰਬਰ 28-29, 1844 ਨੂੰ ਹੋਈ ਲੇ ਹੈਮਪਟਨ ਦੀ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਕਾਨਫਰੰਸ ਬਾਰੇ ਟਿੱਪਣੀ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹਾਈਮਜ਼ ਅਤੇ ਮਿਲਰ ਸ਼ਾਮਲ ਸਨ। ਹਾਈਮਜ਼ ਨੇ ਸੰਤਾਂ ਨੂੰ ਸਾਂਤਵਨਾ ਦੇਣ, ਮਸੀਹੀ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਜਾਗਰੂਕ ਕਰਨ,

ਅਤੇ ਪਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਕੁਝ ਹਫ਼ਤਿਆਂ ਬਾਅਦ, ਐਡਵੈਂਟ ਪ੍ਰੈਸ ਮੁੜ ਚੱਲ ਪਈ, ਅਤੇ ਹਾਈਮਜ਼ ਨੇ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੁਕਤੀ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ। ਮਿਲਰ ਨੇ ਧੀਰੇ-ਧੀਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੰਦ ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਦੀ ਅਤਿਵਾਦੀ ਧਾਰਣਾ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਮੂਲ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵੱਲ ਵਾਪਸ ਆ ਗਿਆ। ਉਸੇ ਮਹੀਨੇ, ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪਹਿਲਾ ਦਰਸ਼ਨ ਹੋਇਆ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਜੇ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਰਸਤੇ ਤੋਂ ਥੱਲੇ ਡਿੱਗ ਪੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਲਈ ਵੀ ਉਤਨਾ ਹੀ ਸੀ ਜਿੰਨਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲਈ।

ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਦੀ ਆਖ਼ਰੀ ਕਸੌਟੀ ਅਤੇ ਵਿਰਾਸਤ

ਅਰਲੀ ਰਾਈਟਿੰਗਜ਼, ਸਫ਼ਾ 257 ਤੋਂ: “ਫਿਰ ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਵੱਲ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਘੋਰ ਉਲਝਣ ਵਿੱਚ ਦਿੱਸਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਚਿੰਤਾ ਅਤੇ ਕਲੇਸ਼ ਨਾਲ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜਿਹੜਾ ਸਮੂਹ 1844 ਵਿੱਚ ਇਕਜੁੱਟ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮਮਈ ਸੀ, ਉਹ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰੇਮ ਗੁਆ ਰਹੇ ਸਨ, ਇਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਠੰਢੀ, ਪਿਛੇ ਹੱਟੀ ਹੋਈ ਅਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਡਿੱਗ ਰਹੇ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਹ ਸਭ ਦੇਖਦਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਦੁੱਖ ਉਸ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨੂੰ ਖਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਮੈਂ ਮੁੱਖ ਆਗੂਆਂ ਨੂੰ ਉਸ ਉੱਤੇ ਨਿਗਰਾਨੀ ਕਰਦੇ ਦੇਖਿਆ, ਖ਼ਾਸ ਕਰਕੇ ਜੋਸ਼ੁਆ ਹਾਈਮਜ਼ ਨੂੰ, ਅਤੇ ਉਹ ਡਰਦੇ ਸਨ ਕਿਤੇ ਉਹ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਾ ਕਰ ਲਵੇ।” ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦਾ ਸੁਨੇਹਾ ਸੱਬਥ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਮਿਲਰ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵੱਲ ਝੁਕਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਲੋਕ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਨੂੰ ਉਥੋਂ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਮਨੁੱਖੀ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਅੰਧਕਾਰ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਜੋ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਆਖ਼ਰਕਾਰ, ਮਿਲਰ ਨੇ ਸਵਰਗ ਤੋਂ ਆਉਂਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ—ਸੱਬਥ—ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਆਪਣੀ ਆਵਾਜ਼ ਉਠਾਈ। ਉਹ ਉਹ ਸੁਨੇਹਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਭੁਤਕਾਲ ਉੱਤੇ ਰੌਸ਼ਨੀ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਡਾਲਦਾ। ਉਸ ਨੇ ਦਿਵਯ ਗਿਆਨ ਦੀ ਬਜਾਇ ਮਨੁੱਖੀ ਬੁੱਧੀ ਉੱਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਬੁੱਢਾਪੇ ਨਾਲ ਟੁੱਟੇ ਹੋਏ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉਹ ਉਤਨਾ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿੰਨੇ ਉਹ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਦੂਰ ਰੱਖਿਆ। ਪਾਪ ਉਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਠਹਿਰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਮਿਲਰ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਦੇਖ ਸਕਦਾ, ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝਾਇਆ ਜਾਂਦਾ। ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੇ ਉਸ ਲਈ ਅਜਿਹਾ ਡੂੰਘਾ ਪ੍ਰੇਮ ਜਤਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਵੱਖ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇਗਾ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮੌਤ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੇਠ ਆਉਣ ਦੀ ਆਗਿਆ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਬਰ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਓਹਲੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਤੋਂ ਦੂਰ ਖਿੱਚਿਆ ਸੀ। ਮੂਸਾ ਨੇ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਭੁੱਲ ਕੀਤੀ; ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮਿਲਰ ਨੇ ਵੀ ਭੁੱਲ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਸਵਰਗੀ ਕਨਾਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖ਼ਲ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਸੀ। ਹੋਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ; ਹੋਰਾਂ ਨੂੰ ਹੀ ਇਸ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ। ਪਰ ਦੂਤ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਇਸ ਸੇਵਕ ਦੀ ਅਨਮੋਲ ਯੁੜ ਉੱਤੇ ਨਿਗਾਹ ਰੱਖਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਖ਼ਰੀ ਤਰਹੀ ਦੀ ਧੁਨ ਉੱਤੇ ਉਹ ਬਾਹਰ ਆਵੇਗਾ।”

ਨਤੀਜਾ: ਅੱਜ ਲਈ ਸਿੱਖਿਆਵਾਂ

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟਾਂ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਐਲਨ ਵਾਈਟ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਦਰਸ਼ਨ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਸਾਡੇ ਦਿਨ ਲਈ ਹੈ। ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ, ਸੱਤਵੇਂ-ਦਿਨ ਦੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਗੇ। ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਇਸ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੇ ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁੱਧ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉੱਥੇ ਗਲਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਪਰਖਣ ਵਾਲੇ ਅਨੁਭਵ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਪਰਮ-ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ। ਜੇ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਕੇਵਲ ਤਦ ਹੀ ਧੰਨ ਹਨ ਜੇ ਉਹ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਤੱਕ ਉਡੀਕ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਮਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਐਸੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਤਪੰਨ ਕਰੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਪਰਮ-ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠਾ ਕਰੇਗਾ। ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਰਾਹ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪੈਣਾ, ਇਸ ਸਾਰੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਵਿਲੀਅਮ ਮਿਲਰ ਨੇ ਤਿੰਨ ਗਲਤੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਸਦਾ ਤਿੰਨ ਪਰਖਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਰਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਉਸ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਗਲਤੀ ਦਸੰਬਰ 1844 ਵਿੱਚ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਦੂਜੀ ਗਲਤੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ

ਦੀ ਬਜਾਇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸੁਣਨਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੀ ਤੀਜੀ ਗਲਤੀ ਵੱਲ ਲੈ ਗਿਆ: ਸੱਬ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ। ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ, ਸੈਵੰਥ-ਡੇ ਐਡਵੈਂਟਿਸਟ ਆਪਣੇ ਆਗੂਆਂ ਦੀ ਸੁਣਨ ਕਰਕੇ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਹਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜ ਆਉਣ ਦੀ ਬੁਲਾਹਟ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਗੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਛਾਪ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਮਿਲਰ ਦੀ ਤਿੰਨ-ਕਦਮੀ ਪਰਖ-ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਜੋ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਿਡਨਾਈਟ ਕ੍ਰਾਈ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਕਿਵੇਂ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦੇ ਹਨ।

ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਹੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਤੱਕ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਨ: 2300 ਦਿਨ ('ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਦਰਸ਼ਨ ਦੇਰ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਵੀ ਇਸ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰ') ਅਤੇ 2520। 2520 ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਪੁਕਾਰ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੇ ਪੁਕਾਰ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਹੇਠਾਂ ਦੁਸ਼ਟ ਸੰਸਾਰ ਵੱਲ ਜਾਂਦੇ ਰਾਹ ਤੋਂ ਡਿੱਗ ਪੈਣਾ ਹੈ।

ਅਸੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਅਗਲੀ ਪ੍ਰਸਤੁਤੀ ਵਿੱਚ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਚਾਰ ਕਰਾਂਗੇ।